

Heti üzenet 2017. November 20.

Isteni fogadtatás

A vallás mindig is megkomplikálta Isten felé való közeledésünket. Olyan akadályokat, és feltételeket helyezett, és helyez ma is az istenkereső ember elé, mely ellehetetleníti hogy megérintse, és imádjja az élő Istent. Gondolok itt olyan formaságokra melyek az évek során alakultak ki, melyeket emberek találtak ki, és örökítettek tovább. A belénk ívódott szabályrendszerek gátló tényezők szellemi szabadságunk megélésében. Minnél régebben élünk egy rendszerben, annál nehezebb kitörni belőle. A vallás mindig feltételeket szab hogyan keressük az Urat, és hogyan kapcsolódjunk Hozzá.

Azonban, rögtön a második zsoltárban ezt olvashatjuk: *Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudják (Zsolt 2:12a Károli ford.)*

Krisztus ennyire intim kapcsolatot, ennyire intim imádást kíván tőlünk. Azt gondolom, ez fel kell hogy szabadítson bennünk minden gátat, és gátlást, hogy hanyatt-homlok rohanjunk Urunkhoz. A szeretet Istene maga is szeretetre vágyik, arra hogy gyermekei konvenciók, félelmek nélkül szeressék Őt.

Az Egyház behúzta a kéziféket és ma már nem olyan szenvedélyes mint egykoron. Valahogy úgy érzem, mintha ezt mondaná: "Node, testvérek nem kell ez a vehemens viselkedés, még a végén megszólhatnak bennünket!"

Azonban Isten ugyanolyan hévvel rajong értünk, mint megmentésünk pillanatában. Ez a hőfok egy kicsit sem változott, mert Isten szeretete sohasem változik, maximum mi változhatunk ilyen, vagy olyan irányba.

Most pedig, egy olyan ígét fogok mutatni, mely angol fordításban kicsit érzékletesebb.

*The Lord your God is in your midst,
A Warrior who saves.
He will rejoice over you with joy;
He will be quiet in His love [making no mention of your past sins],
He will exult over you with singing. (Zoph 3:17 AMP)*

*Az Úr, a te Istened közötted van.
Egy Hős Ő aki megment.
Örvendezéssel örvendez neked
Elcsöndesedik irántad való szerelmében (nem emlegeti föl múltbéli bűneid)
Ujjongó énekével vigad rajtad.*

Kereszténységünk középpontjában Isten mind jobban fölbuzgó, szeretetének kell lennie. Ez a szeretet éltet, motivál egész életünk során. Ebből a csoda-szeretetből kell táplálkoznunk a hétköznapok során is. Amennyiben ez nem így történik, kiszáradunk, és olyanokká leszünk, mint hangafa a pusztában.

A szívünkkel kell megértenünk: Isten úgy vár bennünket ahogy vagyunk, feltételek nélkül, tárt karokkal. (Megjegyzem régen rossz lenne, ha csak a bűneink lennének előtte.) A valódi kegyelem átfomál, s megváltoztat. Ez mint törvényszerűség kéne hogy működjön életünkben.

A keresztény élet a kapcsolatról szól köztünk, és az élő Isten között, továbbá, a szeretet átvételéről, és a viszont szeretésről. Egy egészséges kapcsolat így működik.

A Sofóniás 3:16 a Kecskeméthy fordításban így hangzik:

Az Úr, a te Istened közötted van, hős, aki megtart; örül rajtad örvendezéssel, hallgat szerelmében, vigad rajtad riadallal!

Ez egy kissé régiesebb fordítás, fel is tűnt számomra a "riadal" kifejezés.

Utána néztem, mit jelent: üdvözlő fanfárt, zeneszót, éneket.

Tehát, mikor belépünk az Úr jelenlétébe, Ő ilyen kitörő örömmel fogad minket. Vajjon el tudjuk ezt képzelni? Isten alig várja hogy oda menjünk Hozzá, s mikor megjelenünk, vigadozva üdvözöl.

Ez csodálatos, ez forradalmasítani képes egész kereszténységünket, hogy kilépjen megszabott kereteiből és kontaktusba kerüljön azzal aki szerelmesen várja őt.

Az egyháznak meg kell újulnia. Ez a mi privát életünkkel kezdődik, és folytatódik.

Csókoljátok a Fiút hogy meg ne haragudják, és el ne vesszettek az úton!

Bizony, ha kialszik szívünkben a szenvedélyes szeretet lángja az élet is kialszik. Mert bennünket ez a szeretet kell hogy éltesse, s vigyen tovább az utunkon

Tergulicza Eszter